

Egy gyermek megszületik. Az Élet Nagykönyve szerint ő sem foganhatott volna meg, ahogyan majd az a másik sem. Ebben az esetben, ennek a szülők idős kora lett volna a legfőbb akadálya. De Zakariás (*Jahve újra megemlékezett*) és Erzsébet (*Isten megesküdött*) fia, János (*Jahve megkegyelmezett*) mégis megszületett. A szereplők neveinek jelentése itt sem közömbös. Már csak azért sem, mert János névadója, Lukács elbeszélésében, maga az Úr.

Zakariás pedig kilenc hónap némaságot követően újra „szólni kezdett és magasztalta Istent”. Eddig is ezt tette, de a legfontosabb érzéseket időnként ki is kell mondani, hangos szóval. Egy zsilip szakadt át most.

"Vajon mi lesz ebből a gyermekből? Hiszen nyilván az Úr keze van vele" – kérdezték istenfélelemmel eltelve a jelenlevők. Mi tudjuk a választ. Néhányan közülük is megélhették a végkifejletet (János idős szülei aligha). Vajon ez a lehetőség is megfordult a fejükben? De most mindenekelőtt örülünk, mert egy gyermek megszületett, és ez már önmagában is bőséges ok az öröme.

Keresztelő János az ószövetség embere. De több annál. Kapocs az újszövetséghez. Jézus mentora. Az ószövetségi ember, aki tanúságot tesz az újszövetség embere mellett. Vagyis nagy ember, akinek sikerül átlépni a képzeletbeli, de mégis nagyon is létező határt. Egy próféta. És a próféták nem mindig könnyen szerethető emberek. A finom modor, a szofisztikált megszólalás nem az ő asztaluk. Amikor az idő sürget, a stílus másodlagos. De János most még csak egy csecsemő, akit szeretet vesz körül, a rokonok és mindenekelőtt Erzsébet és Zakariás szeretete, akik felbukkannak, majd bánatunkra örökre eltűnnek az Írás lapjai közt.

Szabó András